

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 45/05-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. februára 2005 predbežne prerokoval sťažnosť Vladimíra Babeca, bytom K., zastúpeného advokátkou JUDr. V. K., K., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Košice I sp. zn. 13 C 1569/91 z 27. februára 2002 a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 13 Co 385/02 z 20. mája 2003, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Vladimíra Babeca o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. februára 2005 doručená sťažnosť Vladimíra Babeca (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 13 C 1569/91

z 27. februára 2002 a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 13 Co 385/02 z 20. mája 2003.

Podľa sťažovateľa okresný súd rozsudkom z 27. februára 2002 zamietol jeho žalobu o zaplatenie odmeny za zlepšovací návrh. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 13 Co 385/02 z 20. mája 2003 tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil.

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd vydal nález, ktorým rozhodne, že:

„rozsudok Okresného súdu Košice I č. 1569/91 zo dňa 27. 02. 2002 a rozsudok Krajského súdu č. 13 Co 385/02 zo dňa 20. 05. 2003 sú v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky a že týmito rozhodnutiami bolo porušené moje základné právo – právo na súdnu alebo inú ochranu a aby prikázal týmto súdom, aby vo veci znovu konali.

Navrhujem, aby Ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého rozsudku až do právoplatnosti nového rozhodnutia súdu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jeho odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy ktoré

nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa o porušení jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu sp. zn. 13 C 1569/91 z 27. februára 2002 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 13 Co 385/02 z 20. mája 2003, ktoré nadobudli právoplatnosť 17. júna 2003.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Z uvedeného vyplýva, že od 17. júna 2003, keď sťažovateľom napadnuté rozsudky nadobudli právoplatnosť, do dňa podania sťažnosti ústavnému súdu, t. j. 2. februára 2005, uplynula lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd rozhodol tak, že sťažnosť sťažovateľa odmietol ako podanú oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. februára 2005